

General | | Actualitzat el 26/11/2020 a les 12:51

Me la van arrancar de dintre i la van apartar de mi mentre cridava que me la tornessin

La violència obstètrica ha crescut en temps de Covid, però es tracta d'una pràctica que porta anys exercint-se

[inici centrare report] Entre 11 mil i 15 mil dones pateixen cesàries injustificades a Catalunya. La mateixa OMS assegura que **no hi ha justificació per a taxes superiors al 10-15%** i ha condemnat el maltractament i la falta de respecte durant l'atenció al part en centres de salut.

Les cesàries innecessàries fa anys que es practiquen. Un informe de "El Parto es nuestro", anomenat "Nacer en horario laboral", reflecteix com als caps de setmana neixen menys criatures i quan més naixements hi ha és en horari laboral de dilluns a divendres.

La **manca d'informació, la intervenció i medicalització del part normal** i el paternalisme que sovint hi ha per part de personal sanitari, són les principals dificultats amb les quals es troben les persones afectades per aquesta pràctica.

La Covid-19, un pas enrere

Mares separades de les seves criatures en el moment de néixer sense cap mena de justificació mèdica més enllà de la situació de pandèmia, absència de pell amb pell i lactància primerenca. Cesàries obligades emmascarades per una suposada elecció sota amenaça de risc per la criatura, naixements violents en quiròfans on la dona ha estat completament sola.

"Mentre m'estaven obrint l'abdomen em van fer una PCR. Me la van arrancar de dintre i la van apartar de mi mentre cridava que me la tornessin", ens explica una mare que prefereix ser anònima.

La seva mare era positiva per Covid i ella era negativa. Tot i això, van decidir **aïllar-la completament, fer-li una cesària d'emergència**, separar-la de la criatura, no deixar alletar-la fins a tenir els resultats d'una segona PCR, i deixar-la sense cap mena de comunicació amb l'exterior.

Davant la queixa al departament d'atenció a l'usuari de l'Hospital on va donar a llum i al CatSalut, segons diu la resposta que ha rebut és que es van seguir els protocols establerts a l'inici de la pandèmia i que aquests protocols s'han anat modificant de mica en mica.

Una pràctica que fa anys que es porta

La Belén és mare de bessons. "**Me'ls van treure de dintre** i una llevadora va dir -ui, son pequeños, nos los llevamos-". Ens explica que no els va ni veure. "Vaig arribar a l'habitació i vaig sentir buidor. Tenia el ventre buit, tenia els braços buits, tenia un bressol buit. Fins al cap de 16 hores no els vaig poder tocar", explica.

Amb el seu tercer fill també va patir la **violència obstètrica**: la llevadora constantment repetia que acabaria en cesària, aconseguint que perdés la confiança en ella mateixa i fent que demanés l'epidural quan, sense saber-ho, ja estava dilatada de 8-9 centímetres, fet que va propiciar una cascada d'intervencions quan el seu desig era el de tenir un part natural.

Ara s'ha format com a doula, tot i que professionalment és arquitecta tècnica. "**Aquesta formació m'ha ajudat a donar resposta també a les coses que jo vaig patir**", ens explica. I com ella moltes mares han volgut formar-se després del que han patit.

La violència obstètrica deixa seqüeles físiques i psíquiques

La Maria Llaboré ha trigat anys a recuperar-se de les seqüeles que li van deixar dues episiotomies rutinàries. **19 anys més tard** encara pateix les conseqüències. Ella era infermera de cures intensives i va decidir fer l'especialitat de llevadora per tal d'acompanyar altres dones, en aquesta situació.

Ara treballa a sala de parts i a una consulta específica de sòl pelvià i a més, acompanya dones amb traumes de sòl pelvià. També ha participat en guies i protocols impulsats pel departament de Salut.

"Hi ha un gran desconeixement pel que fa a les seqüeles que pateixen moltes dones. Hi ha dones de 70 anys que encara ara, quan recorden el seu part de fa 50 anys, es posen a plorar i encara no han superat l'estrès que van patir".

Les seqüeles també poden ser invisibles. Tal com recorda la psicòloga perinatal i col·laboradora de Criar.cat **Paola Roig**, els nadons sí que s'adonen de les coses i, en aquest sentit, tot i que encara no tinguin pensament simbòlic, tot el que els passa quedarà registrat al seu cos i guardat en memòries implícites.

Escoltar les mares i visibilitzar les pràctiques: el primer pas cap a l'erradicació

Tal i com explicava la mare i periodista **Saioa Bleztena**, la comunicació entre dones i professionals és cabdal. Aquests casos que s'han explicat són només la punta de l'iceberg d'una sèrie de pràctiques que fins ara no han estat qüestionades, o bé perquè no s'han sabut identificar o perquè s'han normalitzat.

En el seu cas va obtenir resposta, per part d'Elisa Llurba, directora del **Servei de Ginecologia i Obstetrícia de l'Hospital de Santa Creu i Sant Pau**. Arran d'aquests testimonis que han anat sorgint cada vegada són més els i les professionals que revisen la seva pràctica professional, perquè tot i que no és ni ha estat la seva intenció, a voltes han pogut exercir violència obstètrica.

[ficentrareport]